

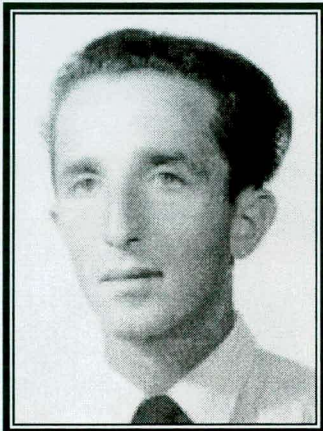

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

סמל ראשון יעקב אולמן ז"ל

בן דבורה ומרדכי

נולד בצ'כוסלובקיה

בתאריך י' באב תרפ"ב, 4/8/1922

התגורר בגבעת מעשיהו

התגייס בנובמבר 1953

שרת במשטרת ישראל

נפל בעת מילוי תפקידו

בתאריך כ"ו באייר תשי"ח, 16/5/1958

נקבר בהר הרצל

אזור: ב חלקה: 9 שורה: 2 קבר: 4

בן 36 בנפלו

קורות חיים

"כבר שבעה ימים המשפחה הקטנה שלו, חבריו הרבים, וחבריו לעבודה

בכל זאת מרגישים כאילו זה קרה רק אתמול.

בגבעת ישעיהו, בכפר השיתופי שנוסד לא מזמן ע"י יהודים הונגרים,

נדלק האור הראשון, ויעקוב שמח בקול רם וקרא לבנים:

"מחר בערב נחגוג את חג האור."

פחות משעתיים מאוחר יותר, בערך בשעה ארבע אחר-הצהריים, רעש

עמום של יומון ללא מצפון, כבתה השמחה וזוהר האור.

אבל כבד ירד על הכפר, כי לבו הרגיש של אולמן יעקוב פסק לפעום."

הוא היה בן-אדם כל חייו ונשאר בן אדם גם ברגע הטרגי של מותו. יעקוב

יכול היה להיות בינינו לו היה שוכח רק לשתי שניות את שתי הנקודות

העיקריות שבחיו: מולדתו ובטחון היישוב וילדי הכפר- בהם ראה את

עתיד המדינה האהובה עליו.

לו רק היה חושב על קיומו ולא על שני ערכי חייו היה נשאר בחיים. תוך

שתי שניות היה עליו להחליט מה לעשות עם הרימון שעשן היתמר ממנו:

לו היה משליך את הרימון במחסן הנשק, היו מושמדים כלי הנשק שהגנו

על היישוב, לו היה משליך את הרימון מבעד לדלת הפתוחה, היה מסכן

את חיי הילדים ששיחקו בסביבה. יעקוב, איש הצבא, שחייך כל הזמן,

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

נשאר נאמן לעצמו, ידע את חובתו והרימון הקטלני התפוצץ בידו במרפסת של מחסן הנשק.

הוא היה המתיישב היהודי הראשון אחרי אלפיים שנה, והפך להיות הראשון שקידש בדמו את רגבי האדמה היבשים בעדולם.

יעקוב "יינו" אולמן (ישעיהו) נולד בשנת 1922 בקומרנו, צ'כוסלובקיה. הוא היה הבן החמישי בין שמונה ילדים. אביו נפטר בגיל 36 בנסיבות טרגיות. כשסיים את לימודיו בבית הספר, למד את מקצוע הטכסטיל במלחמת העולם היה במחנות עבודה, בקרבות ברוסיה ובמחנה המוות בברגן בלזן.

ב- 1946 הגיע לארץ בעלייה הלא לגלית והתיישב בקיבוץ כפר מכבי שבסביבות חיפה. כאן חש לראשונה את מגע האדמה בצורה אינטנסיבית ומאז כל חלומו היה לעבוד במשק הפרטי שלו.

בפרוץ מלחמת השחרור התנדב להילחם בחזית ובמלחמת סיני היה בין כובשי עזה.

בשנת 1949, כלתו, לאה, עלתה לארץ, והזוג הצעיר התיישב בקריית עמל. יעקוב לא בחל בכל עבודה, ובין השאר עבד כרפתן במושב נחלת יצחק שליד תל אביב.

בשנת 1951 נולד בנו הבכור מרדכי. יעקוב הגשים את חלומו וקנה חלקת אדמה ברמת ישי, שם בנה את צריף מגוריו.

בשנת 1953 התגייס למשמר הגבול, שם שירת עד יום מותו.

בשנת 1955 עברה המשפחה להתגורר בראשון לציון, כאן נולדה בתו - מירה.

גבעת ישעיהו נוסדה ששה שבועות לפני נפילתו. אז הרגיש יעקוב שחלום חייו התגשם וחזר לעבודת האדמה, ובמקביל המשיך בשירותו במשמר הגבול. כך יכול היה לחיות בקרב משפחתו הקטנה והאהובה. בכפר כולם העריצו את הבחור הנאה שלא הפסיק לחייך ואשר חלק את ממונו הדל עם שכנים וחברים בשעת הצורך.

יעקוב נטמן בבית הקברות הצבאי בהר הרצל בטקס צבאי מלא. ליד הקבר הפתוח ספדו לו בעיניים דומעות מפקדיו, נציגי המשרדים הממשלתיים השונים, שלושת אחיו, חברים וחברים לנשק.

עוד לא יבשו דמעות אלמנתו ויתומיו, הפרחים עוד לא יבשו על הקבר, אך בין הרי עדולם נרקמו על הגיבור האהוב אגדות.

תורגם מעיתון - 23.5.1958 ujkelet כתבה שנכתבה ע"י אברהם פוקס.

יעקוב ז"ל היה מפקד בסיס ההפעלה בחבל עד עולם - בגבעת ישעיהו. יעקוב הגיע לבסיס לאחר פעילות מבצעית, פרק את נשקו ובדק את

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

הרימונים שהיו במחסן הנשק.
לאחר הבדיקה גילה שרימון אחד פגום וניסה לנטרל אותו. יעקוב רץ
לכיוון פתח היציאה מהמחסן, ולאחר שראה שמחוץ למחסן הנשק
נמצאים אנשים וטף החליט שלא לסכן את הסביבה.
יעקוב ז"ל נפל כשהרימון התפוצץ לו בידים במטרה להציל את הסביבה
ולא את עצמו. יעקוב ז"ל שירת כלוחם מן השורה ונפל כלוחם אמיץ.
"יהי זכרו ברוך."

